

Chuyện Thời Đại

Antôn

Tuấn chậm rãi bước đi về phía bãi đậu xe, nhưng hôm nay hình như sao mà bãi đậu xe xa quá. Từng bước chân lão đảo như người say rượu không thể định hướng được, vì biết bao chuyện đã xảy ra cho anh trong mấy ngày qua, vừa việc nước, vừa việc nhà.

Càng nghĩ Tuấn lại càng rối trí vì anh không biết phải xử trí như thế nào. Mở cửa xe anh chui vào như một thể xác không hồn, anh ngồi thừ ra, hai tay cầm lấy vô lăng thật chặt dường như anh sợ nó biến mất khỏi tay anh.

Chiều nay, trước khi tan sở, giám đốc hăng anh cho biết là sắp có một cuộc sa thải nhân viên trong vài ngày tới, thế nên anh không biết số phận mình sẽ ra sao, bởi vì anh ít thâm niên công vụ hơn với các bạn đồng nghiệp.

Nếu như anh bị sa thải thì anh không biết sẽ phải làm gì trong những ngày tháng sắp tới để nuôi bà vợ khó chịu, hai đứa con sắp mãn trung học với một mẹ già, lại thêm món nợ ngân hàng mà anh đã mượn để sửa sang căn nhà lúc đón mẹ anh qua đây, nghĩ đến đây tự dung nước mắt anh trào ra không thể kiềm chế được.

Tuấn đi vượt biên lúc còn nhỏ, sang đến Mỹ anh vừa đi học vừa đi làm. Ra trường xong anh có một công việc tương đối là tốt, trong thời gian đó anh quen Quyên, người bạn làm chung, tứ cố vô thân, giống như anh. Hai vợ

chồng sống với nhau xem ra thật hạnh phúc, và sau ba năm thằng Tâm ra đời, hai năm sau con Tiên chào đời. Thế là cuộc sống coi như đã ổn định, vợ chồng con cái sống hạnh phúc, sắm xe mới, mua nhà rộng rãi khang trang, xum xoe với bạn bè.

Nghĩ tới bà mẹ già đang sống nghèo khổ ở Việt nam, Tuấn bàn với vợ để bảo lãnh mẹ qua sống chung cho vui và hơn nữa, có người trông cháu cho hai vợ chồng đi làm cho thoải mái, không phải lo thuê người giữ trẻ, trông nhà và một năm sau, mẹ Tuấn qua đoàn tụ với vợ chồng anh.

Nhưng khi mẹ Tuấn qua tới nơi, thì mọi sự đã không xảy ra như dự tính, mẹ Tuấn vốn sinh trưởng ở nhà quê, từ cách ăn nếp ở đặc thù nhà quê thế nên không mấy chi thích hợp với cuộc sống quá đầy văn minh này, từ cách xử dụng điện thoại, cầu tiêu, lau chùi bàn ghế, v.v. Còn Quyên, sinh trưởng ở Sài gòn và lớn lên tại Mỹ nên rất khó chịu với cách sống của mẹ Tuấn, không thích những món ăn bà nấu, cách dọn dẹp, lau chùi nhà cửa, tắm rửa cho các cháu, v.v. Tình cảnh mẹ chồng con dâu không mấy thuận lợi, suốt ngày cứ lục đục cãi vả nhau làm Tuấn thấy khổ sở vô cùng. Thật rõ là khổ, bên tình bên nghĩa khó mà giải quyết cho ổn thỏa, bệnh vợ thì mẹ mịch lòng, bệnh mẹ thì con chẳng lành và canh cũng chẳng ngọt, cuộc sống với Tuấn bây giờ thật nặng nề và lê thê, nhiều khi anh muốn kết liễu cuộc đời cho đỡ khổ nhưng nghĩ đến con và mẹ nên anh không dám.

Chẳng hạn, tuần qua chỉ vì thằng Tâm không biết bỏ đâu mấy hộp đồ chơi mà tìm không được, thế là Quyên nổi trận lôi đình, đổ lỗi cho mẹ Tuấn lấy đi để gửi về Việt Nam cho cháu ngoại. Tuấn còn nhớ rất rõ khuôn mặt của Quyên hôm ấy, thật khủng khiếp, hai mắt trợn lên với giọng nói đanh thép làm anh càng thêm đau lòng;

“Nếu như anh không giải quyết chuyện của mẹ anh sớm, thì tôi sẽ làm đơn ly dị với anh, để cho mẹ con anh sống với nhau”

“Tôi muốn chết đi cho rồi, làm sao sống nổi để làm tôi mọi cho nhà anh”

Còn mẹ anh thì suốt ngày kêu xin anh cho về sống ở Việt Nam, vì bà không thể chịu được những lời nói xiên xỏ, châm biếm của đứa con dâu văn minh, lòng đầy ngò vọc và đố kỵ. Bà cũng không thích cảnh ăn nhờ ở đậu kiểu này được và nhất là thương anh vì thấy anh phải nghiêng răng chịu đựng trước sự đay nghiến của vợ anh.

Thực sự, Tuấn không biết giải quyết cách nào, vì anh là con trai trưởng, theo quan niệm Việt Nam thì anh phải có trách nhiệm phụng dưỡng, báo hiếu cha mẹ trong tuổi già, hơn nữa ở Việt Nam, anh chỉ có gia đình cô em gái, sống mãi ở tận Cà Mau làm nghề đánh cá, thiếu thốn mọi bề, nếu như anh gửi mẹ về Việt Nam thì làm sao ăn nói với gia đình cô em gái và họ hàng đây.

Hôm nay tin sét đánh này đến, làm Tuấn choáng váng cả mặt mày, quả thực là nếu như anh thất nghiệp thì cuộc đời anh sẽ ra sao, làm sao mà đối diện được với những lời nói, cử chỉ của vợ anh.

Không thể cứ ngồi hoài trong xe ở bãi đậu xe của hãng được, anh rờ máy, phóng xe lên xa lộ, xuống khu downtown để tìm một quán nhậu nào đó để tìm quên trong ly rượu, và khi xe anh chạy qua một ngôi thánh đường, anh quyết định quay xe lại, đậu xe trong bãi đậu xe nhà thờ, tắt máy, mở cửa xe, chậm rãi bước ra, đi chậm chậm vào nhà thờ, anh tìm đến trước tượng Chúa chịu nạn, lầm thầm khẩn nguyện: “Lạy Chúa, Thánh giá Chúa trao cho con hình như quá nặng đối với con, nhưng xin Chúa giúp sức cho con, và cho con được nói lên tiếng xin vâng như xưa Chúa đã thưa với Chúa Cha: “Xin đừng theo ý con, mà theo ý Cha mà thôi”.

Anh cảm thấy lòng mình nhẹ hẳn ra, và hình như anh đang tìm được câu trả lời cho nỗi khổ của anh và anh cất tiếng nho nhỏ hát lên: “Thánh giá nào Chúa dành cho con những lối đường Ngài muốn con đi trên đường dương thế...”

Mừng Cha Phêrô
Trần Việt Hùng

Quản Nhiệm
Cộng Đoàn
Metuchen

Chín năm Linh Mục đã qua,
Tháng Năm, năm tới sẽ là mười năm. ¹
Nguyện xin Thiên Chúa thương ban,
Trần đầy thánh sủng, trao ngàn hồng ân.
Trước là cho chính bản thân, ²
Qua cha chuyển đến thân nhân mọi người ³
Linh Mục, người của Chúa Trời,
Hằng ngày rao giảng những lời Chúa giao.
Bí tích nguồn suối dạt dào,
Người người nhận lãnh tuôn trào hồng ân.
Thánh lễ dâng hiến chuyên cần,
Những người tham dự chung phần Hiệp Thông ⁴
Đời Linh Mục lắm gai chông,
Nguyện Chúa nâng đỡ để không phụ lòng.
Thiên Chúa, giáo hội chờ mong,
Cuộc đời tận hiến, một lòng dẫn thân.
Người cô thế, kẻ cơ bản,
Linh Mục của Chúa góp phần chăm lo.
Người đau khổ, kẻ đói no,
Đại diện Thiên Chúa, lo cho mọi người.
Nguyện xin Thiên Chúa cao vời,
Đoái thương tôi tớ suốt đời hiến dâng.
Luôn luôn thực hiện chữ “Vâng”
Thực thi ý Chúa mọi đàng êm xuôi.

Phan Văn An

¹ Cha Hùng lãnh nhận chức Linh Mục vào ngày 29 tháng 5 năm 1999

² Cha Trần Việt Hùng

³ Gia đình và thân quyến cha Trần Việt Hùng

⁴ Chủ đề tuần Kỷ Sứ